

TWEE JAAR GELEDEN IS LONGKANKER BIJ HEM VASTGESTELD. HIJ, EN WIJ NU OOK, WETEN DAT MARTIN GERRITSEN NIET HEEL ERG LANG MEER TE LEVEN HEEFT. HET LIDMAATSCHAP VAN AVANTI HEEFT HIJ DIT VOORJAAR OM DIE REDEN OPGEZEGD, HOORDEN WE VIA DE LEDENADMINISTRATIE. DAAROM ZIJN WE HIER, BIJ HEM THUIS.

Martin Gerritsen, de moribundus

Geen bucketlist... of toch wel.

We vallen niet metéén met de deur in huis maar toch, al vrij snel nadat we aan de koffie zitten, wordt de vraag luchtig en een beetje lacherig gesteld: “Heb je nu ook eh...?”. “Of ik nu ook een bucketlist heb? Nou, nee... ik doe van alles en vooral de dingen die ik altijd al de moeite waard vond. Natuurlijk denk je terug en realiseer je je dat de keuzes die je ooit maakte in het leven bepalend zijn geweest, dat geldt voor iedereen...”. Nu het tennissen steeds moeizamer gaat en de medicatie waardoor hij een heel stuk verlenging heeft gekregen, niet langer meer haar werk doet, blijkt het tijd te worden om hier en daar afscheid te nemen. Van zijn vaste tennisclubje bijvoorbeeld deed hij dat onlangs. En ook van zijn poëzie-groep. En ineens: “Oh, ja, toch iets voor mijn bucketlist! Ik heb nog nooit een ijsvogel in het echt gezien. Dat zou ik nog wel willen!”

Blauwtje?

Zo'n 50 jaar geleden kwam hij via de personeels-tennisvereniging van de universiteit bij Avanti. “Met een hele club, zijn broer Rob Gerritsen, Marianne Kalthoff, Henk Janssen, Geertrui de Vries...”

Aanvankelijk met een dubbellidmaatschap maar dat bleek al snel overbodig, Avanti voldeed aan alles. Hij was actief in verschillende commissies, schreef columns onder het pseudoniem ‘Valkenier’ in ‘Het Muurtje’, de naam van het clubblad van destijds en zat in de Stichting Valkenburg. Bovendien was hij betrokken bij de organisatie van de Nijmeegse Kampioenschappen – een evenement dat helaas aan zijn eigen succes ten onder ging. Hij, inmiddels 77, bewaart mooie herinneringen aan Colette Nachenius, toentertijd Nijmeegse dameskampioen, die hij dan inviteerde voor het alom bekende Avantiaanse Invitatietoernooi. Dat hij dan zelf nog maar een blauwe was, deed er niet toe, het betekende wedstrijden op niveau! (Indertijd was de indeling in sterkte nog gekoppeld aan kleuren. Blauw was vergelijkbaar met het huidige 7).

Taal!

Wij, Gerard Schaafsma en ik, zitten dan al minstens een uur in zijn huis als we dit horen. Het gaat namelijk vooral over andere dingen: zijn belangstelling voor poëzie en literatuur, zijn manier van in het leven

› staan, zijn carrière die niet volgens ambitieuze maatstaven verliep maar via voor hem interessante normen. Begonnen met een studie Engels, niet afgemaakt want geen zin in het onderwijs. Toen toch wel maar niet echt in dienst geweest: geen militaire acties maar als O.K. assistent gediend na een opleiding van een half jaar in een burgerziekenhuis. Vervolgens politicologie gedaan, bijna gepromoveerd zelfs. Op weg daarnaartoe kwam hij via zijn promotor die – net als hij – geïnteresseerd was in opera, bij de Ring des Nibelungen terecht... een wereld die zoveel interessanter was: muziek, literatuur, poëzie, taal!

Non omnis moriar

Gedrieën filosoferen we wat. Wat is taal? Taal is er om een werkelijkheid te creëren, volgens Martin. Zoals Shakespeare verwoordde: "A rose by any other name would smell as sweet". Die zin alleen al... ware poëzie. Over poëzie gesproken: dat móet je hardop doen, gedichten lezen. En, zegt Martin, het liefst uit het hoofd want dan komt het, zoals de Engelsen het omschrijven: 'by heart' en de Fransen: 'par coeur' ook uit het

(Hollandse) hart! Prompt declameert hij een gedicht. En kennen wij de uitdrukking Non omnis moriar? Nee, niet. De letterlijke vertaling is "niet geheel en al zal ik sterven". Er ligt een boekje op tafel van Jan Eijkelboom waarin een wonderschoon gedicht met die titel is opgenomen. Het gaat over hoe er altijd iets overblijft na elke dood... in ieder geval na de dood van een dichter! H. Gorter, K. van de Woestijne of J.C. Bloem, om er maar een paar te noemen, bewijzen dat in dit gedicht. [zie kader]

Groepsbelang

Al sinds zijn studententijd merkt hij hoe belangrijk en vormend het is om mensen om je heen te hebben, allerlei mensen. De Citybar was zijn stamkroeg waar allerlei slag kwam, van journalisten van de Gelderlander tot de kroegtijgers met sterke verhalen. Daar leerde hij van het leven wat hij niet van huis uit, Breda, katholiek gezin, nooit een café van binnen gezien, meekreeg. Op latere leeftijd werd dat Probus (even googlen!) en lees- en bridgegroepen. Tot voor kort begeleidde hij poëziegroepen bij het PCN, het Poëzie Centrum Nederland, gevestigd in Bibliotheek De Mariënborg. Het is zo bevredigend

om iets van je eigen passie, liefhebberij door te geven aan anderen, vindt hij. Nou, dat blijkt wel deze ochtend!

Ten volle geleefd

Avanti is ook zo'n groepsfenomeen. Hij heeft er zich altijd thuis gevoeld – nog steeds. Hij memoreert aan het gemak waarmee hij Inez, zijn vrouw die 10 jaar geleden overleed aan de gevolgen van Alzheimer, mee kon nemen naar het park. Er werd op haar gelet. Wij merken op hoe open hij zelf is over het naderende einde. "Ja", zegt hij, "dat is zo, ik kan er makkelijk over praten, dat scheelt denk ik. Ik heb alles goed overwogen en geregeld. Als het zover is, ga ik naar een hospice, misschien euthanasie. Het mag genoemd worden in de Kantlijn. Ik heb het leven ten volle geleefd. En als het zover is, heb ik er vrede mee. Ik zie er niet tegenop, vooralsnog...".

Voor we weggaan werp ik nog een blik op een ander, prachtig boek dat op tafel ligt: Mijn ijsvogeldagen. Die ijsvogel... dat moet toch te regelen zijn, denk ik... ❖

Mariëtte van der Zwet

IN DE SCHIJNWERPER

Non omnis moriar

*Soms, als een distel door dik asfalt,
barst er een regel poëzie
de taal van mensen in.*

*Zo werd de Dapperstraat een plek
van hoge adel en duurt de Mei
al meer dan honderd jaar.*

*Zo wijs ik soms mijn kleine zoon
des avonds op een fonkelend verschijnsel
en roep: O Venus, felle star.*

*Hij corrigeert mij wel, maar geeft
het later toch misschien weer door.
Het lijkt zo'n magere troost,*

*te bedenken dat lang na je dood
een jonge vrouw een woord van jou
nog op de tong kan nemen.*

*Het is ook wel een weelderig genoeg,
niet geheel dood te hoeven.*

*uit: 'Heden voelen mijn voeten zich goed', 2002,
Jan Eijkelboom
Horatius: - Non omnis moriar - niet geheel en al
zal ik sterven ...*

(ADVERTENTIE)

gedurfd, lekker, gezellig, gevarieerd, vers...
gewoon goed!

VURRUKKULLUK

Proef de lente op je bord van onze vernieuwde VURRUKKULLUKU menukaart!

Kijk op de site www.vurrukulluk.nl voor een impressie.

Tot ziens, Frank en Sandra Wolf

Reserveren via 024-3882434
of www.vurrukulluk.nl
Heyendaalseweg 243 - Nijmegen (Brakkenstein)